

УДК 346.244

Л. О. Волкова

ОСОБЛИВОСТІ ПОРЯДКУ СТВОРЕННЯ ТА ПРИПИНЕННЯ ДЕРЖАВНИХ АКЦІОНЕРНИХ КОМПАНІЙ

Постановка проблеми. Україна згідно з Індексом глобальної конкурентоспроможності Всесвітнього економічного форуму 2015-2016 посіла 79-те місце з-поміж 140 країн світу, втративши за рік три позиції (у попередньому рейтингу займала 76-ту позицію). Україна за своїми позиціями поступається не лише розвиненим країнам світу (Швейцарія, Сінгапур, США, Німеччина, Нідерланди, Японія, Гонконг, Фінляндія, Швеція, Великобританія), але й деяким постсоціалістичним країнам, зокрема Польщі, Російській Федерації, Грузії. Згідно з даними вказаного дослідження, Україна значно втратила позиції за показниками, які відображають розвиток інфраструктури, макроекономічне середовище та стан фінансового ринку держави.

Водночас за деякими показниками наша держава «очолює» списки з кінця, у тому числі за міцністю банків – 140-ве місце із 140 країн світу; за регулюванням фондових бірж – 135-те місце, за інфляційними змінами – 134-те місце.

Найбільш проблемними факторами, що впливають на ведення бізнесу в Україні, експертами визначено (у порядку зменшення) такі, як корупція, ускладнений доступ до фінансів, інфляція, політична нестабільність, високі податкові ставки, неефективна державна бюрократія, складність податкового законодавства, регулювання валютного ринку, часта зміна урядів, обмежувальне регулювання ринку праці, недостатня здатність до інновацій, невідповідна якість інфраструктури, злочинність і крадіжки, низька якість охорони здоров'я, недостатня освіченість і погана етика робочої сили [1].

Усе це є яскравим доказом необхідності поживлення вітчизняної економіки, системної роботи з боку держави над стимулюванням розвитку промисловості, прибутковості вітчизняних підприємств тощо. Ключову роль при цьому варто відвести саме державним підприємствам, адже ефективність їхньої діяльності безпосередньо впливає на економічне зростання та стабільність держави.

Однак, на жаль, законодавче регулювання підприємництва у державному секторі не можна назвати цілком задовільним. Найбільше проблемних питань стосуються саме діяльності акціонерних товариств, єдиним засновником і акціонером яких є держава (далі – державні акціонерні компанії), зокрема щодо порядку їх створення та припинення діяльності. Вищевикладене свідчить, що подальше наукове розроблення зазначених питань є актуальним і доцільним.

Ступінь розробленості проблеми. Питання створення, функціонування та припинення державних акціонерних товариств (і так само – їхніх дочірніх підприємств) були предметом дослідження доволі широкого кола вітчизняних дослідників, зокрема Ю.М. Дзери, О.О. Кравчука, І.В. Лукач, Л.О. Переверзевої, О.П. Подцерковного, І.А. Селіванової, О.А. Черненко та інших, однак єдності поглядів на ці питання в науці не спостерігається.

Метою цієї статті є обґрунтування пропозицій щодо уточнення порядку створення та припинення державних акціонерних товариств в Україні.

Виклад основного матеріалу. Л.П. Довгань, здійснивши аналіз світового досвіду розвитку акціонерної форми організації бізнесу, робить висновок, що в країнах із високим економічним розвитком акціонерні товариства займають панівне становище. Переваги такого виду підприємств полягають перш за все в можливості залучення більшого капіталу як інвестицій шляхом продажу акцій; в обмеженні відповідальності власників; у масштабності підприємницької діяльності; у постійності існування; у простому порядку заміни власників; у відокремленні власників і управління; зацікавленості власників у кінцевих результатах роботи. Вибір акціонерної форми підприємництва у нашій державі дав змогу також відносно просто здійснити процес роздержавлення та приватизації майна [2, с. 7].

Відповідно до частини 2 статті 22 Господарського кодексу України (далі – ГКУ) суб'єкти господарювання державного сектору економіки – це суб'єкти, що діють на основі лише державної власності, а також суб'єкти, державна частка в статутному фонді яких перевищує п'ятдесят відсотків чи становить величину, яка забезпечує державі право вирішального впливу на господарську діяльність цих суб'єктів.

Із впровадженням можливості створення акціонерних товариств лише з одним учасником постає питання доцільності збереження такої форми, як державне унітарне підприємство. Так, автори колективної монографії «Державний сектор і функції держави в період кризи» державне підприємство визначають як «релікт соціалістичного минулого», а також зазначають, що «наявна структура суб'єктів господарювання ускладнює управління та перетворилася на один із факторів, що знижує ефективність функціонування державного сектору. У зв'язку із цим в Україні давно точаться дискусії навколо проблеми проведення його глибокого реформування» [3, с. 27].

Процедура створення державного акціонерного товариства є набагато складнішою, ніж процедура створення унітарного підприємства, тим більше що більшість державних АТ виникають шляхом приватизації чи корпоратизації, тобто в процесі перетворення державного підприємства на акціонерне. Згідно з частиною 1 статті 9 Закону України «Про акціонерні товариства» в разі створення нового державного АТ засновником виступає держава в особі органу, уповноваженого управляти державним майном.

Відповідно до частини 5 ст. 9 Закону України «Про акціонерні товариства» утворення АТ відбувається в такі етапи:

- 1) прийняття зборами засновників рішень щодо створення АТ і закрите (приватне) розміщення акцій;
- 2) подання заяви та усіх необхідних документів на реєстрацію випуску акцій в Національній комісії з цінних паперів та фондового ринку;
- 3) реєстрація Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку випуску акцій і видача тимчасового посвідчення про реєстрацію випуску акцій;
- 4) присвоєння акціям міжнародного ідентифікаційного номера цінних паперів;
- 5) укладання з Центральним депозитарієм цінних паперів договору щодо обслуговування емісії акцій;

- 6) закриті (приватне) розміщення акцій серед засновників АТ;
- 7) оплата засновниками повної вартості акцій;
- 8) затвердження установчими зборами АТ результатів закритого (приватного) розміщення акцій серед засновників товариства, затвердження його статуту, а також прийняття інших рішень, які передбачені законом;
- 9) реєстрація АТ в органах державної реєстрації;
- 10) подання до Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку звіту про результати закритого (приватного) розміщення акцій;
- 11) реєстрація Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку звіту щодо результатів закритого (приватного) розміщення акцій;
- 12) отримання свідоцтва про реєстрацію випуску акцій;
- 13) видача засновникам АТ документів, які підтверджують право власності на акції.

Дії, які порушують процедуру створення АТ, встановлену законодавством, є підставою для прийняття Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку рішення про відмову в реєстрації звіту про результати закритого (приватного) розміщення акцій. У разі прийняття подібного рішення Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку звертається до суду з позовом щодо ліквідації акціонерного товариства [4].

Згідно зі ст. 17 Закону України «Про приватизацію державного майна» в разі перетворення державного підприємства в АТ у процесі приватизації його засновник – це державний орган приватизації, що діє у межах повноважень, які передбачені законодавством [5]. Процедура створення нового АТ (як і процес корпоратизації чи приватизації) є досить складною, оскільки виникають питання, пов'язані з випуском і державною реєстрацією випуску акцій, присвоєнням акціям міжнародного ідентифікаційного номера, встановленням відносин зі зберігачем й депозитарієм з питань обліку прав власності на цінні папери АТ тощо (частина 5 статті 9 Закону про АТ) [4].

Статтею 96 Закону «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» встановлено спільні особливості визнання банкрутами підприємств, у статутному капіталі яких частка державної власності перевищує 50 відсотків, тобто й акціонерних товариств зі 100% державною часткою [6]. Така форма, як державне підприємство, дійсно може здаватись дещо застарілою, такою, що не повною мірою відповідає вимогам сучасного ринкового обігу і тому логічною є процедура перетворення ДП в АТ та інші організаційні форми. Однак вона повинна бути поступовою і завершуватися виконанням програми приватизації державного майна.

Слід наголосити, що сказане вище не стосується казенних підприємств. Вони є специфічними суб'єктами, організаційна форма яких не може бути замінена ніякою іншою в силу суттєвих ознак, визначених у ст. 76 ГК України [7].

У роз'ясненні Міністерства юстиції України констатовано необхідність чіткого та однозначного визначення правового режиму майна державних акціонерних товариств саме на законодавчому рівні [8], але дотепер відповідні зміни до законодавства не внесені.

Науковці висловлювали різні точки зору щодо наявності права державної власності на об'єкти, передані державним акціонерним товариствам та їхнім дочірнім підприємствам, і можливості поширення на такі об'єкти правових титулів, похідних від права державної власності.

Так, частина державних акціонерних товариств згідно з їхніми установчими документами набули права власності на майно, передане до їхніх статутних капіталів за рішенням уповноважених суб'єктів управління об'єктами державної власності. Зокрема, це стосується державних банків, акціонерних товариств, створених шляхом приватизації майна державних підприємств, а також акціонерних товариств, створених на виконання Указу Президента України від 15 червня 1993 р. № 210/93 «Про корпоратизацію підприємств» [9].

Поряд із цим правовий режим майна державних акціонерних товариств, статутний капітал яких сформовано шляхом об'єднання за галузевим принципом майна державних унітарних підприємств (організацій) та/або належних державі акцій (державні холдингові компанії, національні (державні) акціонерні компанії, ПАТ «Українська залізниця»), характеризується низкою особливостей: частина майна належить їм на праві власності, а інша частина перебуває в державній власності та належить таким товариствам на правових титулах, похідних від права власності. Зокрема, пакети акцій та інше майно, передані до статутних капіталів державних холдингових компаній, перебувають в державній власності та закріплюються за цими компаніями на праві господарського відання (ч. 13 ст. 6 Закону України «Про холдингові компанії в Україні»).

Правовий режим майна інших вищевказаних акціонерних товариств з особливим статусом визначено на індивідуальних засадах. Так, в одних випадках право господарського відання поширено на всі об'єкти державної власності, передані до статутних капіталів певних національних (державних) акціонерних компаній (наприклад, державної акціонерної компанії «Укрресурси»). В інших випадках це право застосовано лише щодо окремих об'єктів, переданих до статутних капіталів відповідних акціонерних товариств, а також об'єктів, які передано таким товариствам з обумовленням того, що до статутних капіталів ці об'єкти не включаються (наприклад, НАК «Нафтогаз України», ПАТ «Українська залізниця» та ін.). Крім того, деякі об'єкти державної власності передано таким акціонерним компаніям на праві користування (наприклад, НАК «Нафтогаз України» передано в користування державне майно, яке не підлягає приватизації та призначене для забезпечення транспортування, зберігання та розподілу нафти, нафтопродуктів, природного газу) [10].

Тож очевидно є відсутність єдиного підходу до розуміння загальної концепції майнового статусу державних акціонерних компаній. Визначення основного принципу закріплення майна є надзвичайно важливим питанням, оскільки допоможе вирішити низку похідних проблем.

І. А. Селіванова, посилаючись на матеріали судової практики, констатує, що акціонерне товариство, створене в процесі корпоратизації, є власником майна, переданого йому засновником до статутного капіталу, а держава є власником акцій таких товариств до їх відчуження в установленому законодавством порядку [11, с. 45].

Дослідження порушеного питання не дає підстав поділяти правову позицію, яка пов'язує можливість набуття державними акціонерними товариствами права власності на передане їм державне майно виключно з проведенням його приватизації. Вказане обумовлено тим, що і раніше, і тепер приватизація є не єдиним способом відчуження державного майна. Так, законодавством із питань управління об'єктами державної власності прямо передбачено можливість припинення права державної власності на певні об'єкти внаслідок їх передачі в комунальну власність, а також внаслідок безпосереднього продажу певних об'єктів державними підприємствами, установами, організаціями за попереднім погодженням з уповноваженими суб'єктами управління [12].

З урахуванням цього та зважаючи на те, що законодавчі акти, які містять загальні положення про правовий статус господарських товариств (Господарський кодекс України (ст. 85), Цивільний кодекс України (ч. 1 ст. 115), Закон України «Про господарські товариства» (ст. 12), дія якого до недавнього часу поширювалась на акціонерні товариства), передбачають набуття господарським товариством права власності на майно, передане йому учасниками товариства у власність як вклад до статутного капіталу [7], передача державного майна у власність акціонерному товариству може розглядатись як окремий спосіб відчуження такого майна (поряд із приватизацією й іншими).

О.П. Подцерковний зауважує, що, бажаючи захистити право державної власності, Кабінет Міністрів України продовжує використовувати право господарського відання в разі утворення корпоративних підприємств, які за своєю природою не можуть функціонувати на підставі власності однієї особи (держави). За державою повинні зберігатися корпоративні права, а акціонерна компанія повинна набувати прав власника [13, с. 395]. При цьому О.А. Черненко, котрий досліджував правовий режим майна державних холдингових компаній та національних (державних) акціонерних компаній, не висловив заперечень проти закріплення за цими компаніями державного майна на праві господарського відання, а лише запропонував уточнити окремі положення щодо цього речового права [14, с. 9].

На нашу думку, право господарського відання та право оперативного управління є характерними для державних підприємств і не можуть використовуватись для акціонерних товариств. Акціонерне товариство за своєю природою є об'єднанням капіталів і вимагає закріплення за ним майна на праві власності, незалежно від кількості акцій, що належать державі. Використання названих правових титулів для закріплення майна за державними акціонерними товариствами ми вважаємо неможливим і помилковим.

Під час опрацювання вказаного питання визначено, що застосований державою підхід, який передбачає співіснування права приватної та державної власності на майно окремих державних акціонерних товариств, не вкладається у межі традиційної регламентації відносин між акціонерним товариством і його засновниками (учасниками). Разом із тим непослідовна та суперечлива практика застосування такого підходу вказує на доцільність законодавчої регламентації того, які саме об'єкти, що передаються державним акціонерним товариствам, мають залишатись у державній власності та на якому правовому титулі останні можуть бути передані державним акціонерним товариствам.

Аналіз можливих варіантів вирішення цього аспекту дає підстави для висновку, що збереження права державної власності є доречним у разі передачі державним акціонерним товариствам таких категорій об'єктів, як:

1) державні пакети акцій (частки) у статутних капіталах інших господарських товариств (у тому числі ті, які не підлягають приватизації);

2) об'єкти в матеріальній формі, які не підлягають приватизації.

Доцільність збереження права державної власності на першу категорію об'єктів відповідає ідеї, закладеній в основу створення державних акціонерних товариств холдингового типу, які здійснюють корпоративні права держави щодо визначеного кола господарських товариств, акції (частки) яких сконцентровано в статутних капіталах материнських компаній. Незмінність державної форми власності щодо другої категорії об'єктів є потрібною у зв'язку з їх особливою значущістю для держави та суспільства: вони забезпечують економічну незалежність і життєдіяльність держави загалом (ч. 2–4 ст. 5 Закону України «Про приватизацію державного майна») [5].

На нашу думку, тут доцільно застосувати право володіння, адже відповідно до положень ЦК України воно відповідає вимогам описаної ситуації.

Поряд із цим збереження державної форми власності на інші категорії майна, яке вноситься до статутних капіталів державних акціонерних товариств, видається не виправданим, оскільки інтереси держави щодо ефективного використання цього майна можуть бути повною мірою забезпечені й у разі передачі його у власність товариства шляхом здійснення належних державі корпоративних прав (зокрема, тих, що передбачають можливість єдиного акціонера безпосередньо приймати або погоджувати рішення виконавчого органу товариства стосовно вчинення певних майнових операцій).

Частину дочірніх підприємств національних (державних) акціонерних компаній було утворено за рішеннями органів державної влади на базі майна певних державних унітарних підприємств (шляхом перетворення останніх), інші ж дочірні підприємства утворювались самими національними (державними) акціонерними компаніями шляхом виділення частини майна, належного їм на різних правових титулах. Як наслідок, через деякий час між органами державної влади та зазначеними господарськими організаціями почали виникати суперечки стосовно наявності в держави прав на таке майно, а в судовій практиці щодо цього застосовуються протилежні правові позиції. Наприклад, постановою Вищого адміністративного суду України від 11 травня 2010 р. підтверджено правомірність розпорядження Уряду України «Про передачу цілісних майнових комплексів дочірніх підприємств ДАК «Хліб України» до сфери управління Держкомрезерву» від 3 жовтня 2007 р. № 829-р і констатовано, що власником цілісних майнових комплексів таких підприємств залишається держава [15].

Однак у межах розгляду інших справ цим же судом прийнято рішення, якими визначено, що в статутних фондах дочірніх підприємств ДАК «Хліб України» державного майна немає. Подібні суперечності відбуваються і під час вирішення майнових спорів за участю дочірніх підприємств інших національних (державних) акціонерних компаній [15].

Такий стан судової практики є негативним, однак альтернативного легітимного способу врегулювання спірних питань правового режиму майна дочірніх підприємств національних (державних) акціонерних компаній, аніж вирішення в судовому порядку спорів про право на це майно (в тому числі застосування в разі необхідності механізму перегляду судових рішень Верховним Судом України), в цій ситуації немає. У зв'язку із цим досягненню правової визначеності в таких питаннях може сприяти здійснення комплексу заходів, спеціально спрямованих на упорядкування правового режиму майна зазначених господарських організацій, а саме:

1) проведення за розпорядженням Кабінету Міністрів України інвентаризації майна, яке перебуває у володінні всіх дочірніх підприємств національних (державних) акціонерних компаній, і з'ясування джерел його походження (шляхом залучення до реалізації цього завдання представників дочірніх підприємств, відповідних національних (державних) акціонерних компаній та органів, які здійснюють корпоративні права держави щодо цих компаній);

2) складання переліків такого майна щодо кожного дочірнього підприємства із зазначенням форми власності та правового титулу, а в разі недосягнення згоди з відповідних питань – передача на вирішення суду спорів про визнання права власності;

3) внесення до установчих документів дочірніх підприємств змін, що конкретизуватимуть зміст правового режиму їхнього майна.

4) вирішення питання закріплення майна за дочірніми підприємствами національних (державних) акціонерних компаній, щодо яких буде підтверджено право державної власності, шляхом застосування права володіння, зміст якого слід розширити та уточнити для описаної ситуації.

Державні акціонерні товариства в Україні сплачують до загального фонду державного бюджету частину свого доходу, розмір якого залежить від величини державної частки в їхніх статутних фондах. В Австралії від них вимагають направляти в бюджет суму, що має бути не меншою 50% прибутку після оподаткування [16, с. 58]. Нова Зеландія в плані стягування плати до бюджету з державних акціонерних товариств є найбільш демократичною, адже дозволяє розпоряджатися прибутком задля поповнення статутного капіталу, інвестування в основний та оборотний фонди.

Вітчизняні аналітики наполягають на подальшому скороченні масштабів державного сектору за допомогою приватизації. Це стосується насамперед державних підприємств і господарських товариств із більш ніж 50-відсотковою часткою держави в статутних капіталах. Пропонується також перетворити частину державних підприємств на казенні та господарські товариства й розпочати системну реструктуризацію державних холдингів, державних акціонерних і національних акціонерних компаній.

Оптимізація розмірів державного сектору за допомогою приватизаційних програм справді є однією з найважливіших загальносвітових тенденцій. Так, упродовж 1980-х – 1990-х років майже всі західні держави реалізували широкомасштабні програми приватизації. Тільки за сім років (починаючи з 1985-го) обсяги

продажу об'єктів держвласності приватним інвесторам у 100 країнах світу становили близько 330 млрд дол., а за один 1992 рік ця сума перевищила 70 млрд дол. Унаслідок «неоліберальної революції» обсяги державної власності значно «стиснулися»: у США, Великій Британії та Люксембурзі частка держави у виробництві товарів і послуг нині не перевищує 3% обсягу ВВП, у Німеччині становить близько 10%, у Франції, Італії, Португалії, Греції – до 15%.

Приватизаційні процеси в реальному секторі європейських країн тривають; у Великобританії об'єктом реалізації приватної ініціативи стали залізниці, в Німеччині та Франції на продаж виставляють, окрім залізниць, підприємства державних авіаліній. Проте навіть у розвинених країнах не існує гарантій від реалізації корупційних схем у процесі приватизації, а перехід об'єкта власності від держави до приватної особи не означає автоматичного підвищення ефективності його функціонування. Так, за десять років, що минули після приватизації, загальний час спізнення британських потягів перевищив 11 тис. років, що оцінюється експертами як національна катастрофа [17].

Висновки. Правове регулювання створення та припинення ДАК, а також інші аспекти здійснення ними діяльності, потребує детального перегляду та оновлення відповідно до вимог сьогодення. Загальну практику розвинених країн щодо скорочення кількості державних компаній, переведення їх до приватного сектору в цілому варто застосовувати і в Україні. Однак стратегічно важливі компанії мають функціонувати за активною участю держави; відповідно, усі законодавчі неточності щодо їх утворення, провадження та припинення діяльності мають бути усунені.

Література

1. Позиція України в рейтингу країн світу за індексом глобальної конкурентоспроможності 2015-2016 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://edclub.com.ua/analytika/pozyciya-ukrayiny-v-reytingu-krajin-svitu-za-indeksom-globalnoyi-konkurentospromozhnosti-0>.
2. Довгань Л.П. Фінанси акціонерних товариств в умовах трансформації економіки : автореф. дис... канд. екон. наук : спец. 08.04.01 / Л.П. Довгань ; Акад. держ. податк. служби України. – Ірпінь, 2002. – 20 с.
3. Державний сектор і функції держави у період кризи : [монографія] / [О.Й. Пасхавер та ін.]. – К. : Фонд Відродження, 2009. – 129 с.
4. Про акціонерні товариства : Закон України від 17 вересня 2008 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2008. – № 50-51. – Ст. 384.
5. Про приватизацію державного майна : Закон України від 4 березня 1992 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 24. – Ст. 348.
6. Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом : Закон України від 14.05.1992 р. № 2343-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 31. – ст. 440.
7. Господарський кодекс України : Закон України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18-22. – Ст. 144.
8. Деякі актуальні питання вдосконалення нормативно-правового регулювання оренди державного майна : Роз'яснення від 07.02.2011 р. / Мініюст України // Податки та бухгалтерський облік. – 2011. – № 24. – с. 5.
9. Про корпоратизацію підприємств : Указ Президента України від 15.06.1993 р. № 210/93 / Офіційний сайт ВРУ [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/en/210/93>.
10. Реєстр корпоративних прав держави у статутних капіталах господарських товариств станом на 20.06.2016 р. / Офіційний інформаційний сервер Фонду державного майна України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.spfu.gov.ua>.

11. Селіванова І.А. Проблеми правового статусу акціонерних товариств, в яких держава є акціонером / І.А. Селіванова // Вісник Верховного Суду України. – 2009. – № 9 (109). – С. 44-48.
12. Сумленний С. Опасдывающие железные дороги / С. Сумленний // Эксперт. – 2007. – № 43. – С. 43.
13. Подцерковний О.П. Проблеми відображення у праві реального змісту економічних відносин / О.П. Подцерковний // Університетські наукові записки. – 2012. – № 1. – С. 393-399.
14. Черненко О.А. Організаційно-правові форми державного підприємства : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.04 / О.А. Черненко. – К., 2011. – 20 с.
15. Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua>.
16. Даценко І. Поняття і статус підприємства державної форми власності у контексті чинного законодавства України / І. Даценко // Право України. – 2005. – № 3. – С. 56-59.
17. Винар Л.В. Правовий статус юридичних осіб, заснованих державою : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.03 «Цивільне право і цивільний процес; сімейне право; міжнародне приватне право» / Л.В. Винар // Львів. нац. ун-т ім. І. Франка. – Л., 2006. – 20 с.

Анотація

Волкова Л. О. Особливості створення та припинення державних акціонерних компаній. – Стаття.

У статті розглянуто ключові питання законодавчого регулювання порядку створення та припинення державних акціонерних компаній. За результатами аналізу чинного законодавства та іноземного досвіду подано авторське бачення проблем у зазначеній сфері та перспективи їх подолання.

Ключові слова: акціонерне товариство, державне акціонерне товариство, державна акціонерна компанія, створення ДАК, припинення ДАК.

Аннотация

Волкова Л. А. Особенности создания и прекращения государственных акционерных обществ. – Статья.

В статье рассмотрены ключевые вопросы законодательного регулирования порядка создания и прекращения государственных акционерных компаний. По результатам анализа действующего законодательства и зарубежного опыта представлено авторское видение проблем в указанной сфере и перспективы их преодоления.

Ключевые слова: акционерное общество, государственное акционерное общество, государственная акционерная компания, создание ГАК, прекращение ГАК.

Summary

Volkova L. A. Features of creation and termination of state joint stock companies

The article describes the key issues of legal regulation the order creation and termination of state joint stock companies. It was presented the author's view of the problems in this sphere and prospects of their overcoming based on the results of analysis of the current legislation and international experience.

Key words: joint-stock company, state joint stock company, state joint stock company, creating SJSC, SJSC termination.